

ת"פ 34333/09/19 - מדינת ישראל נגד הרצל יקותאל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34333-09-19 מדינת ישראל נ' יקותאל
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: הרצל יקותאל

הכרעת דין

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות איומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפת עובד ציבור בניגוד לסעיף 382א(א) בחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת הם שכנים. בעבר ניתן לבקשת המתלוננת צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד הנאשם, אשר הוארך מעת לעת.

ביום 26.6.19 התקיים דיון נוסף בעניין הצו בפני כבוד השופט טל חבקין, בבית משפט השלום בתל אביב. במהלך הדיון דפק הנאשם בחוזקה על השולחן. בנסיבות אלה, פנה השופט אל הנאשם וניסה להרגיעו. הנאשם פנה לשופט ואמר לו "מי אתה חושב שאתה? אתה והשטויות שלך", "חתיכת מניאק", קם מכיסאו והתקרב לעבר השופט, שבנסיבות אלה, הזעיק את משמר בתי המשפט.

לאחר שהשופט יצא מהאולם, הנאשם פנה אל המתלוננת ואיים עליה כשאמר לה "אני אהרוג אותך ואת הילדים שלך, את חכמה גדולה כאן בבית המשפט אבל בבית אראה לך מה זה". כמו כן אמר לה "את והילדים שלך לא תזכו לנשום, ישבו עליכם שבעה".

בנסיבות אלה פנתה אל הנאשם עורכת דינה של המתלוננת, אורית חיון, וביקשה ממנו שלא יפנה אל המתלוננת. בתגובה, אמר לה הנאשם שתסתום את פיה ושהוא יעשה מה שהוא רוצה וכי יש לה קומבינות עם השופט ושהוא יראה לנו מה זה (כך לשון כתב האישום).

לאולם הגיעו המאבטחים שון טלקר ושחר קרוטר, עובדי מדינה מכוח היותם מאבטחים במשמר בתי המשפט, וניסו לעצור את התנהגות הנאשם, אך הוא המשיך להשתולל באולם וסירב לצאת. הנאשם דחף את שחר אל הקיר וכן שרט אותו בידו, תוך שהוא מקלל את המאבטחים. כתוצאה מכך נגרם סימן אדום בידו של שחר.

כשהצליחו המאבטחים לאזוק את הנאשם הוא איים עליהם בכך שאמר להם שיש לו "חברים טובים" שיטפלו בהם היטב וכן אמר למאבטח שון "בוא אחד על אחד ניראה אותך". בהמשך, הוצא הנאשם מן האולם והובא למתחם הביטחון.

במתחם הביטחון המשיך הנאשם לאיים על המאבטחים בכך שאמר להם שיטפל בהם, שהם ישלמו על מה שהם עשו, שהוא "יזיין" אותם, יתבע אותם ויעניש אותם באופן אישי.

יובהר כי נוכח קיום האירוע בבית משפט השלום בתל אביב, הועבר הדיון בהתאם להחלטת נשיאת בית המשפט העליון לבית משפט במחוז המרכז, ונידון בפניו.

המענה לכתב האישום

במענה לכתב האישום הודה הנאשם כי שהה בבית המשפט.

הוא הכחיש כי דפק על השולחן במטרה לאיים או להפחיד את הנוכחים, הכחיש כי איים על מי מהנוכחים באולם, בין במפורש ובין במשתמע, וכן הכחיש כי אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום.

עוד הכחיש הנאשם את תקיפת אנשי משמר בתי המשפט, או איומים עליהם, באולם או במתחם הביטחון, וטען כי מעשיו נעשו בתגובה לפעולתם הבלתי חוקית.

דיון והכרעה

יאמר כבר עתה כי לאחר שהתרשמתי מעדי התביעה ומהנאשם באופן בלתי אמצעי, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמת הנאשם.

עוד יאמר כבר עתה, כי אל מול פרוטוקול הדיון אשר תעד חלק מהתנהלות הנאשם, ועדויות עדי התביעה, עומדת גרסת הנאשם לפיה קיימת היכרות, שמא חברות או אף חשש של בית המשפט ושל המעורבים באירוע מפני עו"ד חיון, ובעטיים - לגרסתו - נטענו הטענות כלפי הנאשם, ללא עוול בכפו. לא מצאתי ממש בטענת הגנה זו.

ראשית לכל אפנה לפרוטוקול הדיון בה"ט 69692-11-18 מיום 26.6.19, אשר מטבע הדברים הוגש בהסכמה (לאחר שהושחרו ממנו חלקים), וסומן ת/1.

מהפרוטוקול עולה כי הנאשם נכנס באיחור לדיון, ונרשמה הערת בית המשפט כי הנאשם נתן מכה חזקה על השולחן שהשמיעה רעש רב, ואז החל לצעוק (לעבר בית המשפט) - **"מה אתה עושה סיפור? אני אחרי ניתוח בגב. אתה עם השטויות שלך אני יודע שאתה מקורב להן. אני אתבע אותך בפלילי".**

בשלב זה ניתנה החלטה ע"י בית המשפט, לפיה הדיון נעצר לצורך קריאה למשמר, שכן הדברים והטון המאיים אינם מקובלים.

אז נרשמה פניית עו"ד חיון לנאשם שלא יסתכל על המבקשת, ובתגובה הרים עליה הנאשם את קולו וכך נכתב בפרוטוקול - **"תסתמי את הפה שלך אל תדברי איתי, תסתמי את הפה ואל תדברי איתי. שמעת? אני אסתכל איפה שאני רוצה. כן אסתכל לא אסתכל הכל קומבינות פה. משמיע קולות צחוק ואומר מצחיק. הכול יהיה בסדר. הכל יהיה טוב"** (כך במקור).

בשלב הזה נכנס המשמר. השופט ציין שלחצן המצוקה לא עבד ושהמשמר לא ענה גם בטלפון, וכי הוא חש בסכנה.

בהחלטה צוין כי מהרגע שיצא השופט מהאולם ועד שנכנס לאחר הגעת המאבטחים, דברי הנאשם תועדו בפרוטוקול לבקשתו גם כשהיה מחוץ לאולם. בית המשפט הורה למשמר להוציא את הנאשם מהאולם, ולהעביר את ההחלטה למשטרת ישראל על מנת שתחליט כיצד לטפל באירוע.

כאשר אחז המשמר בנאשם, צעק הנאשם - **"בן זונה בן זונה תעזוב אותי הגב שלי, הגב..."**, ו-**"הגב, הגב, מניאקים מה אתה עושה לי עברתי ניתוח בצוואר. מה זה כל הקומבינות בבית המשפט"**.

בשלב הזה הוציא המשמר את הנאשם מהאולם וניתנה החלטה במסגרתה הובהר כי השופט לא ראה בעצמו את מלוא האירועים, וכי לא נרשמו כל חילופי הדברים המהירים.

אשר לבקשה למתן הצו, נקבע כי התנהלות הנאשם והדברים שאמר מצדיקים מתן הצו למשך התקופה המקסימלית הקבועה בחוק, וכך נעשה.

הקלדנית, גב' רונית מנחם, העידה כי היא עובדת כקלדנית במערכת כ-17 שנים ומשמשת ב 3 - 4 השנים האחרונות כקלדנית של כב' הש' חבקין.

לעדוטה, זו הפעם הראשונה ב- 17 שנים שהיא חווה התקפה כזו על שופט והדבר הסעיר וזעזע אותה.

היא ציינה כי בית המשפט המתין לנאשם כ-20 דקות, כשהשופט ממתין מחוץ לאולם. כאשר הגיע הנאשם הוא התיישב, נעץ עיניים במבקשת, ומיד עם כניסתו היה מתח באוויר. הקלדנית הוסיפה כי עורכת הדין אמרה לו שלא להסתכל, אך הנאשם השיב לה **"מי את שתגידי לי לא להסתכל, את אפס, אני אסתכל עליה"**, בתוקפנות, תוך הרמת קול וברוטליות מילולית.

משקראה לשופט, עוד בטרם ישב השופט על כסאו, צעק הנאשם, וכשאמר לו השופט לשבת, השיב הנאשם - **"אתה לא תגידי לי לשבת, אתה מניאק, מי אתה מה אתה"** וכן - **"אתה עושה קומבינות"**, כשהוא צועק ומניף ידיים (עמ' 16).

היא ציינה כי מדובר היה ב"התפרצות יוצאת דופן ממש". לעדותה, חרף ניסיונה הרב, לא חוותה בעבר התנהגות כזו. השופט ניסה להרגיע את הנאשם ולדבר איתו, אך הנאשם המשיך "לצעוק, לאיים ולדבר ועשה הצגה שלמה", וכשראה השופט שאינו מצליח להרגיע את הנאשם יצא מהאולם. הנאשם צעק ואיים בעיקר על המבקשת ובאת כוחה, כשלדבריה היא אינה זוכרת את מילותיו המדויקות, אלא "את הצעקות, שפת הגוף, האלימות, המתח. מי אתה מה אתה, אפס. אלה המילים שהוא חזר כל הזמן" (עמ' 14 ש' 6 - 7).

כן העידה כי הוא נראה איש חסון, חזק ועצמתי, ועקב חששה היא הזעיקה את המשמר, והמשיכה להקליד על מנת לשקף את שהתרחש באולם, כשהשופט בלשכה והדלת פתוחה והוא שומע מה קורה. היא הבהירה כי ייתכן שהיו אמירות שלא נרשמו, אולם גם אם הפרוטוקול אינו משקף את כל דבריה, הרי שהעידה מזכרונה אודות מהלך האירועים.

כאשר הגיעו שני מאבטחים, הנאשם המשיך לדבר, וכשהרימה את עיניה מההקלדה ראתה אותו על הרצפה ושני מאבטחים מחזיקים אותו, כשהוא צועק, מאיים ומקלל. אז גם צעק שכואב לו הצוואר או דבר דומה, והמאבטחים הוציאו אותו מהאולם. בשלב זה השופט כבר לא נכח במקום (עמ' 13 ש' 11 - 33).

בחקירה נגדית הבהירה כי הנאשם אמנם לא התקרב אל הדוכן, אך הזיז את גופו כל הזמן, וכאמור, נעץ מבטים במתלוננת ולא הוריד את עיניו ממנה.

בכנות העידה כי אינה זוכרת אם היה גם מלל מאיים.

לאחר שבחנתי את עדות הקלדנית באופן בלתי אמצעי, התרשמתי כי תיארה את האירוע כפי שזה התרחש - אירוע חריג באולמות בית המשפט, מאיים באופיו, אשר הביא ליציאת השופט מהאולם והזעקת המשמר.

גב' מנחם, קלדנית מנוסה, העידה כי אינה זוכרת אירוע שכזה במהלך כל שנותיה כקלדנית, והתרשמתי כי אין לה כל אינטרס או מניע להעליל על הנאשם, כי היא זכרה היטב את הסיטואציה, ואף הייתה נסערת בהעידה לגביה.

לפיכך, מקבלת אני כמהימנים את דבריה כי חששה במסגרת האירוע, וכן כי תעדה את האירוע בפרוטוקול ככל שיכולה הייתה לתעד אירוע סוער שכזה. לא למותר לציין כי גם ההגנה טענה בסיכומיה כי עסקין בעדה אובייקטיבית ללא אינטרס. בנסיבות אלו, מקבלת אני כמהימנים גם את דבריה אשר נאמרו מתוך זיכרונה ולא הוקלדו, משהבהירה כי היא זוכרת את שהתרחש, וכי לא הספיקה להקליד את מלוא ההתרחשות.

מהעדות עלה כי הנאשם התנהל באופן תוקפני ומאיים, כשהוא צועק על השופט מראשית כניסתו לאולם.

העדה לא השלימה פרטים אותם לא זכרה, והבהירה באשר למילותיו של הנאשם כי אינה זוכרת אותן במדויק, אלא זוכרת את התנהלותו המאיימת, כשהיא עומדת על שפת גופו וכוחניותו.

המתלוננת, נוגה ספרוני, העידה אודות הרקע לאירוע הנדון - בקשתה להארכת צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד

הנאשם - רקע לו מסכימים הצדדים.

לעדותה, הנאשם איחר לדיון, וכשנכנס דפק בכל הכוח על השולחן בחוזקה והתיישב (עמ' 11).

במהלך הדיון טען כי השופט מכיר את עורכת הדין שלה וכי היא חברה שלו, ומדובר בהצגה ובקומבינה (עמ' 9-10).
בחקירה נגדית הבהירה כי אינה זוכרת בדיוק את מילותיו של הנאשם, אך היא זכרה כי הוא הפתיע את השופט, שרוח הדברים של השופט הייתה שלא מתנהגים כך, אך הנאשם השיב לו שהכל "קומבינה" והצגה כאמור.

בשלב זה, לדבריה, השופט יצא ללשכתו, והיא עצמה הסתכלה על הדוכן על מנת שלא להביט בנאשם.

עו"ד חיון שאלה את הנאשם למה הוא מסתכל במבט מאיים על נוגה, וכשהסתכלה לעברו **"הוא סינן חכי חכי מה יקרה לך, אני אהרוג אותך ואת הילדים שלך"**. השופט חזר לאולם, וכשהגיעו המאבטחים אמר להם השופט שלחץ מספר פעמים על כפתור המצוקה אך הם לא הגיעו (עמ' 10).

העדה הבהירה כי אינה זוכרת במדויק את ההתרחשויות לאחר הגעת המאבטחים, אך זכרה כי הנאשם התנגד, והמאבטחים השכיבו אותו על הרצפה כשהוא צועק ומתנגד, והוציאו אותו מהאולם.

בחקירה נגדית, הבהירה לשאלת ב"כ הנאשם כי הנאשם התנגד בכך שדחף את המאבטחים והתנגד פיזית, כשהוא זז עם כל גופו על מנת שישחררו אותו, ואינו מפסיק לצעוק (עמ' 10).

עוד העידה, שהיא חוששת מהנאשם, שכן **"הוא לא מפחד מבית המשפט אז בטח לא ממני. כל פעם סיפור אחר שהתרחש. בקיצור...הוא מלחיץ אותי"** (עמ' 10 ש' 17 - 19).

ביושר השיבה כשנשאלה אם הנאשם ניסה להתקרב אליה בזמן האירוע, כי הוא לא התקרב אליה, אך **"רכן ואמר לי 'חכי חכי תראי מה יהיה לך'"** (עמ' 11 ש' 31), כשהוא מאיים עליה ועל ילדיה.

גם לגבי פניית הנאשם לעו"ד חיון השיבה המתלוננת שאינה זוכרת את המלל המדויק אלא את האירוע "בגדול" (עמ' 12).

לאחר שבחנתי גם את עדות המתלוננת באופן בלתי אמצעי, התרשמתי כי תיארה את האירוע כהוויתו, באופן מהימן וללא הפרזה. בכלל זה תארה את דפיקת הנאשם על השולחן בעוצמה, את הפתעת השופט מהתנהלותו, את התנגדותו למאבטחים, ואת איומיו עליה ועל ילדיה, כמו גם את חששה מפניו.

עדותה באשר לדברי השופט למשמר, כי כפתור המצוקה לא פעל, מלמדת בפני עצמה על מידת הלחץ ועוצמת האיומים במהלך האירוע.

עו"ד אורית חיון, באת כוחה וחברתה של המתלוננת, העידה כי הנאשם איחר, וכשנכנס לאולם הוא החל לדפוק על השולחן בכוח, וכן ניסה לפנות אל המתלוננת בצורה מאיימת, והשופט הסביר לו שאינו צריך לדבר איתה. אז פנה הנאשם אל השופט בצורה מאיימת, ואמר לו "מה אתה מבין מה אתה עושה או כל מיני כאלה דברים". משהשופט לא הצליח להרגיעו, ניסה הנאשם לפנות או להתקרב לכיוון כס השיפוט, אז יצא לדבריה השופט בבהלה מן האולם והזעיק את המשמר. טרם הגעת המשמר ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת, ניסה להתקרב אליה, ואמר לה - "אני יהרוג אותך ואת הילדים שלך, את חכמה גדולה פה בבית משפט אבל בבית חכי אני אראה לך מה זה. משהו ככה ברוח הדברים הזו". לאחר שזיכרונה רוענן, אישרה שהנאשם אמר למתלוננת - "את והילדים שלך לא תוכלו לנשום, ישבו עליכם שבעה" (עמ' 50 ש' 11).

עו"ד חיון העידה כי מדובר באולמות משפט קטנים, וכי היא פנתה אל הנאשם ואמרה לו שאסור לו לפנות אל המתלוננת, מכוח הצו הקיים, וכן שאסור לו לאיים עליה (עמ' 48-49).

אז, לדבריה, ניסה הנאשם לתקוף גם אותה ופנה אליה בצורה מאיימת, ובכלל זה אמר לה כי יש לה "קומבינות" עם השופט וכיוצא בזה.

העדה הבהירה כי נוכח חלוף כ-3 שנים ממועד האירוע היא אינה זוכרת את ההתרחשות במדויק. משנכנסו אנשי המשמר לאולם, הם ניסו להרגיע את הנאשם ולהוציאו מהאולם, אך הוא תקף אותם והחל להשתולל.

העדה ציינה כי הנאשם הוא אדם חסון, ומשהשתולל וצעק חששו כלל הנוכחים מהסיטואציה, בין היתר נוכח העובדה שהתנהלותו לאורך כל האירוע - **כלפי בית המשפט, כלפי המתלוננת, וכלפי משמר בתי המשפט, הייתה חסרת גבולות ומאיימת** (עמ' 53 ש' 29 - 30). היא הבהירה גם בסוגיה זו כי התנהגותו הייתה אלימה, הגם שאינה זוכרת את פרטיה (עמ' 49 ש' 31 - 32). בלית ברירה אזק אותו לבסוף המשמר, נוכח סירוב הנאשם לצאת מן האולם והשתוללותו. גם כאשר הוצא מהאולם, צעק וקילל.

לאחר שבחנתי את עדות עו"ד חיון, אני מוצאת ליתן אמון בדבריה. אני מתעלמת מסתירות מסוימות בינה לבין העדים האחרים, למשל בשאלה אם השופט נכח באולם בעת שנכנס אליו הנאשם, אם לאו, וכן בשאלה אם הנאשם ניסה להתקרב אל המתלוננת אם לאו. לאחר שבחנתי את הסתירות הנטענות באתי לכלל מסקנה כי מדובר בפרטים שוליים לאירוע, אשר אין בהם כדי להשפיע על הסקת המסקנות ועל ההתרשמות מהמכלול שתואר. כן יאמר בהקשר זה כי המתלוננת אמנם העידה כי הנאשם לא התקרב אליה, אך העידה כי רכן ואיים עליה, ואני מוצאת כי עסקין בפער השולל את האפשרות לקבוע את שהתרחש באולם.

אשר לטענת ההגנה לפיה רק עו"ד חיון טענה שהנאשם התקרב לשופט, הרי שגם כאן אין המדובר בטענה היורדת לשורשו של ענין. כפי שיפורט להלן, המאבטח שחר קרוטר העיד כי הנאשם התקרב אל הפודיום, והמאבטח שון טלקר העיד כי המרחק בין מיקום הנאשם לפודיום השופט קטן.

בנסיבות אלו, הפער בין העדויות הוא אם השופט היה במקום, שמא עזב את האולם, ואין בכך כדי לפגום בעצם העובדה שהנאשם התקרב אל הפודיום והמאבטח ניסה למנוע זאת ממנו.

העדה הקפידה לציין כי בחלוף כשלוש שנים ממועד האירוע היא אינה זוכרת את פרטיו במדויק, היא נזקקה לריענון זיכרון באשר לאחד הפרטים, וסבורתני כי יחוס אינטרס לעו"ד המייצג לקוח, כטענת ההגנה בסיכומיה, הוא מעשה מרחיק לכת. חזקה כי עו"ד, ודאי סנגור, יודע לערוך הבחנה בין ייצוג הולם של לקוחו, לבין מתן עדות שאינה אמת בבית המשפט בהליך פלילי כנגד הצד שכנגד, וכי הוא נזהר טרם שמעיד בבית המשפט אודות התנהלות הצד שכנגד ומייחס לו עבירה.

בנסיבות אלו, נותנת אני אמון בעדות עו"ד חיון, אשר התרשמתי כי ליבת האירוע אותו תארה זהה לליבת האירוע אשר תוארה על ידי עדי התביעה האחרים.

לאחר אזעקת המשמר לאולם, הגיעו לאולם שלושה מאבטחים. שלושת המאבטחים תיארו את המשך האירוע האלים במהותו, כשהנאשם מסרב להירגע או לצאת את האולם, תוקף את אחד המאבטחים, והם נאלצים לאוזקו.

כך, העיד שחר קרוטר, אחראי משמרת במשמר בתי המשפט בתל אביב במועד האירוע, כי קיבל טלפון לפיו אדם מתפרע באולם, **והשופט כבר יצא מהאולם עקב חששו.** משהגיע לאולם עם המאבטח שון טלקר, הם ביקשו מהנאשם לעזוב את האולם, והוא רצה להרחיקו מהפודיום. אז דחף אותו הנאשם לעבר קיר האולם, והוא ושון נאלצו להשתמש בכוח כדי לעצור אותו. העד הוסיף כי הנאשם צעק והשתמש באלימות מילולית, וכי המאבטחים ביקשו להוציא אותו מהאולם שכן פעולה זו בדרך כלל מרגיעה את הרוחות, אולם כאשר ביקשו מהנאשם לצאת הוא הגיב נגדם באלימות פיזית (עמ' 25-26).

כתוצאה מדחיפת הנאשם אותו, נגרמה לו שריטה ביד (תמונות המתעדות סימני חבלה הוגשו וסומנו ת/4).

העד הבהיר כי הנאשם נאזק נוכח האלימות הפיזית בה נקט, והרושם כי הוא היווה סכנה פיזית לביטחון המאבטחים. כן הבהיר בהקשר זה כי הנאשם נאבק בשלב ריסונו, והתנגד להורדתו לקרקע בהתאם לתרגולת. הוא אף נאזק מאחורי הגב, בהתאם לדרך איזוקו של אדם אלים (עמ' 31 ש' 22).

הוא דיין והבהיר כי אינו זוכר מה צעק וקילל הנאשם.

לאחר שהנאשם נעצר והוצא מהאולם, הוא נלקח למתחם הביטחון בבית המשפט והוזעקה משטרה. אז איים עליו הנאשם כי ידאג באופן אישי להתנקם בו (עמ' 26 ש' 10-12). לאחר עיון בדו"ח אותו כתב, העיד כי **"בזמן ההמתנה הבטיח שיטפל בנו באופן אישי, לא יודע מה כתוב פה זה מחוק. ואנשים שישלח לנו"** (עמ' 26 ש' 21-22). העד הודה כי אינו זוכר לפרטי פרטים את הדברים שנאמרו באירוע בחלוף 3 שנים, אולם הוא זוכר את השיח נוכח הזעקת המשטרה, שכן בדרך כלל, כאשר המעורבים נרגעים, משחרר אותם המשמר. אך הנאשם לא שוחרר, והוזעקה המשטרה למקום.

שון טלקר, קצין המתקן בבית משפט השלום בבת ים, ובמועד האירוע מאבטח בבית המשפט בתל אביב, העיד בדומה אודות ההתרחשות.

לדבריו, כשנכנסו המאבטחים לאולם הם ראו אדם שעומד במעבר וצועק כלפי השופט. הם ביקשו ממנו לצאת החוצה אך הוא לא הקשיב אלא דחף את שחר, ואז הוחלט לאזוק אותו והוא הוצא מהאולם. לדבריו - **"תוך כדי האזיקה הוא מאיים, מקלל, לא זוכר במדויק מה המשפטים שיצאו לו אבל אני זוכר שהוא איים וקילל אותנו, אותנו, את כולם, את כל מי שיה שם"** (כך במקור, עמ' 34).

העד לא זכר מה קרה אחרי האירוע ומשרוענן זכרוננו והוצג לו דו"ח הפעולה אותו כתב, הקריא מהדו"ח - **"תוך כדי הבחור מאיים ומקלל אותנו ואומר כי יש לו חברים טובים שיטפלו בנו היטב, בנוסף אמר לי באופן אישי בוא אחד על אחד נראה אותך"**.

העד הבהיר כי מדובר בשטח בן כמטר, באולם קטן וצפוף, כשהמרחק בין מיקום הנאשם לפודיום השופט קטן.

הוא הבהיר כי הנאשם נאזק שכן בהתחשב בכך שאיים, קילל ודחף מאבטח, ולא נשמע להוראות לפינוי האולם, הוא היווה סכנה לציבור, ולא נותרה ברירה אלא לאזוקו.

דנה כץ, אחמ"שית אף היא, העידה כי התקבלה קריאה מאולם כבוד השופט חבקין, וכי השופט אף נשמע מאוד לחוץ, והתלונן שהתקשר מספר פעמים ללא מענה. באולם ראתה את השופט נסער, ואת הנאשם מסרב לצאת מהאולם, צועק ומתלהם. היא ושחר ביקשו מהנאשם לצאת אך הוא סירב, והמשיך לצעוק ולהתלהם. עקב חשש מהסלמת האירוע קראה למאבטחים נוספים, והגיע שון.

לדבריה, כשביקש שחר מהנאשם לצאת, הוא **ניסה להתקדם לפודיום השופט, ושחר ניסה למנוע זאת ממנו ולא איפשר לו להתקדם, מבלי שנגע בו. באותו רגע, הנאשם התעצבן ודחף אותו לקיר** (עמ' 42).

העדה אישרה שלא הייתה סכנה פיזית לשופט אך המאבטחים רצו להוציא אותו החוצה והוא התלהם וצעק ודחף את שחר לאחור. אז שון ושחר ביצעו השתלטות עליו, אזקו אותו, והורידו אותו למתחם הביטחון (עמ' 40-41).

לעדוה, הנאשם התנגד גם כשנאזק, וניסה להפעיל כוח. היא הסבירה כי כאשר המאבטחים מגיעים לאירוע המטרה היא לפתור את הסיטואציה בשיח, ללא הפעלת כוח. גם כאשר מופעל כוח, ברוב המקרים לא צריך לאזוק מאחור, שכן אנשים מבינים כי השתלטו עליהם, וחודלים מהתנגדות. ואולם אם מדובר במי שמתנגד ומפעיל כוח, המאבטחים נזקקים להפעלת יותר כוח כדי להשתלט עליו. הנאשם התנגד, ולכן הופעל כנגדו יותר כוח מאשר בסיטואציות דומות (עמ' 45).

העדה ציינה כי גם כשהורד למתחם, הנאשם התלהם וצעק. היא לא זכרה מה בדיוק אמר (עמ' 41).

מעדויות שלושת המאבטחים, עולה אם כן כי הנאשם היה נסער בהיכנסם לאולם, וכך גם השופט. בניגוד למקובל בסיטואציות דומות, לא הצליחו המאבטחים להרגיע את הנאשם, הוא ניסה להתקדם לעבר דוכן השופט, וכשהתבקש לצאת תקף את אחד המאבטחים וגרם לו לחבלה. גם כשנאזק, התנגד, ואף איים על המאבטחים.

כאן המקום לציין כי במסגרת פרשת התביעה נחקרו המאבטחים ארוכות אודות טכניקת המעצר ונטרול אנשים בבית המשפט. במסגרת הסיכומים טענה ההגנה כי אף אחד מהמאבטחים לא ידע לומר האם הנאשם ניסה למשוך את ידיו ולהימנע מסיטואציית מגע.

אין בידי לקבל טענה זו, אשר כלל לא נטענה בפניי על ידי הנאשם, אלא על ידי באת כוחו בלבד.

ב"כ הנאשם חקרה כאמור את המאבטחים ארוכות האם הופל הנאשם, האם ייתכן שמעך ונפל, וכיוצא בזה, אולם הנאשם עצמו לא טען בפניי כי איבד שליטה ונפל, אלא כי הושכב על הריצפה, לדבריו מבלי שהגיב. בנסיבות אלו, איני מוצאת להתייחס לעדויות המאבטחים באשר לאופן נטרול הנאשם ולשאלה אם מעד ואיבד שליטה.

להשלמת התמונה באשר להתנהלות הנאשם לאחר שנאזק, העיד **מתן רחמני, אחראי משמרת במשמר בתי המשפט**, אשר שמר על הנאשם במתחם הביטחון לאחר מעצרו. לעדותו, **הנאשם קילל ואיים על המאבטחים** (עמ' 18).

העד ציין כי אינו זוכר את כל הפרטים, המופיעים בדו"ח הפעולה שהוצג בפניו, והעיד בהתבסס על דו"ח הפעולה כי לאחר שהנאשם הובא למתחם מחלקת הביטחון, הוא איים על שני המאבטחים שעצרו אותו - **"שהוא יטפל בהם והוא יזין אותם ולאחר מכן הוסיף שהוא יתבע אותם ויעניש אותם באופן אישי"** (עמ' 19 ש' 6 - 7).

בחקירתו הנגדית, הבהיר כי אינו זוכר אם הנאשם אמר דברים נוספים, וכי דברי הנאשם **התפרשו כאיום** (עמ' 19).

לאחר שבחנתי את עדויות ארבעת המאבטחים, אני מוצאת ליתן אמון מלא בדבריהם. נהיר מעצם תפקידם כי לא היה להם כל אינטרס להעליל על הנאשם, הם לא העצימו או הפריזו, וכל אחד מהם תאר את האירוע בהתאם לזיכרונו. מעדויותיהם עלה כי הם ביקשו שלא להפעיל כוח אלא לבצע את תפקידם ולהוציא את הנאשם מהאולם, לבקשת השופט, ואך נוכח התנגדותו ומשלא נרגע, נאלצו להפעיל כוח סביר, אשר לא גרם לנאשם נזק.

אל מול עדויות התביעה שלעיל, ניצבת לבדה עדות הנאשם.

הנאשם הותיר עליו רושם של מי שאינו מהימן ואף מניפולטיבי. כך, הוא הפגין שמיעה סלקטיבית באולם בית המשפט, מראשית הדיונים. חרף טענותיו כי אינו שומע במהלך הדיונים, ודבריו כי לפיכך לא שמע את עדות עו"ד חיון, כמו גם את דברי המאבטחים או המתלוננת, במהלך עדותו שמע היטב את שאלות ב"כ הצדדים והמותב, והתרשמתי ככלל כי הוא שומע היטב את שנאמר.

זאת ועוד, הגם שישב במהלך הדיונים שעות ארוכות ללא כל קושי נראה לעין או טרוניה, התעקש בפתח עדותו מספר פעמים להעיד כשהוא נשען על דוכן השופט, ומשהוצע לו להישען על דוכן העדים או להעיד בישיבה, סירב, וטען שקשה לו לשבת או ללכת. בהמשך העיד כפי שהוצע לו, מבלי להישען על דוכן השופט דוקא.

אשר למצבו הרפואי יובהר כי חרף טענות רבות - הן בדיון נשוא כתב האישום והן בפניי, באשר למצבו הרפואי, ובכלל זה טענותיו כי הוא סובל מבעיות גב, ראש ולב, דבריו כי התפרץ שכן הוא לוקח כדורים חזקים שלוש פעמים ביום, ועוד (ר' עמ' 59-61), וטענתו כי בניגוד למתואר על ידי עדי המאשימה הוא אינו חסון אלא אדם העומד למות, לא הציג ולו שמץ של ראיה על מנת לתמוך בטענותיו האמורות.

לגרסתו, ההתנהלות כולה כלפיו היא פרי קנוניה בין בית המשפט, המבקשת ובאת כוחה, והמאבטחים - "אמבוש", כפי שהגדיר זאת(ר' עמ' 65). לדבריו, עו"ד חיון, באת כוחה של המתלוננת, היא חברה של השופט ו"של כולם", אומרת "להם" מה לעשות וקובעת מה יהיה. לפיכך - "אם היא החליטה שהשופט יגיד שאני קיללתי בחוץ שאני אהרוג אותה ואת הילדים שלה זה כבר מראה הכל" (ע' 57 ש' 29-32).

לטענתו, התנהגות המאבטחים הייתה מתוכננת (עמ' 71 ש' 33), ולמעשה מכלול האירועים תוכנן עוד טרם הדיון על ידי השופט, עו"ד חיון והאחרים, על מנת שהמאבטחים יעצרו אותו (עמ' 72).

גם הקלדנית שיקרה שכן היא **"חברה של השופט"** (עמ' 65 ש' 8 - 9), ולכן האמור בפרוטוקול שקרי (ונכתב עקב הפחד מעו"ד חיון).

לטענתו, בכניסתו לאולם בית המשפט האווירה הייתה רגועה.

הוא נכנס לאולם והתיישב קרוב אל המתלוננת, ואז דפק על השולחן. הוא טען כי היכה על השולחן כיוון שעבר חודש קודם לכן ניתוח קשה בצוואר, סבל מכאבים, **"קיבל זץ"**, ולכן נתן מכה חלשה לשולחן והתיישב(עמ' 56 ש' 28 - 32). אלא שכבר בגירסה זו מתעורר קושי, שכן לגרסת הנאשם הוא ישב על ספסל מאחורי המתלוננת - כאשר הניסיון מלמד כי אין שולחנות בין הספסלים, ולכן אם ישב מאחורי המתלוננת, לא היה בנמצא שולחן עליו יכול היה להכות.

אז, לגרסתו, נכנס השופט לאולם, החל לצעוק ולדפוק על השולחן, ובכלל זה צעק כי שמע את הנאשם עוד בהיותו מחוץ לאולם צועק על המתלוננת כי ירצח אותה ואת ילדיה.

בתגובה, לגרסתו, אמר לשופט כי אינו יודע במה מדובר, והוא יתבע אותו (את השופט, ר' עמ' 76).

אשר לאמירות המאיימות המיוחסות לו, העיד הנאשם כי לא איים על המתלוננת ולא דיבר איתה או קילל אותה (עמ' 69, 76 ו-78), וטען כי לו רצה לאיים על המתלוננת היה עושה כן באזור מגוריהם, ולא בבית משפט, וכי אין לו סיבה לריב עם מאבטחים(ר' עמ' 64). לדבריו, גם לא דיבר עם השופט - **"אני לא דיברתי איתו בכלל אני לא צייצתי"** (עמ' 70 ש' 21), וכשנשאל מדוע השופט עצר את הדיון ואף לחץ על לחצן המצוקה, השיב כי אינו יודע וכי עשה כן כיוון שהוא חבר של עו"ד חיון.

הוא אישר כי בהיכנסו לאולם בית המשפט הסתכל על המתלוננת (חרף גרסתו במשטרה, ת/2, כי לא הסתכל עליה), אך שלל כי מבטו היה מאיים או כי קילל את המתלוננת או איים עליה.

הנאשם הכחיש מספר פעמים שעו"ד חיון ביקשה ממנו להפסיק להסתכל על המתלוננת, אך כשנטען בפניו כי אישר את הדברים במשטרה, השיב כי אכן כך היה (עמ' 62 ש' 24 - 28), ואף זכר כי הגיב לבקשת עו"ד חיון, בהבהירו כי זכותו להסתכל כמה שהוא רוצה (עמ' 66 ש' 7). עם זאת, הוא הכחיש שאמר לעוה"ד או למתלוננת לסתום את הפה או "שיראה להן". לטענתו אמר שיש לעוה"ד "קומבינות" עם השופט (עמ' 79 ש' 28).

הנאשם אף טען כי לא קילל את המתלוננת בפני חוקרת המשטרה, ולפיכך הקללות שנכתבו מפיו בחקירתו לא נאמרו על ידו (עמ' 67 ש' 6-9), הגם שהוא מסכים עם תוכן הקללות, והגם שחוקרת המשטרה לא נחקרה אודות הטענה כי נרשמו מפיו דברים שלא נאמרו על ידו.

אשר לאירוע אל מול המאבטחים, העיד כי מספר דקות לאחר שנכנס לאולם, לפתע, בעודו יושב, נכנסו מאבטחים, קפצו עליו, חנקו אותו מאחור, השכיבו אותו על הרצפה ואזקו אותו, כשהוא צועק כי הוא אחרי ניתוח וכואב לו הצוואר. המאבטחים נתנולו "אגרופי תופת" בגב, עיקמו את כתפיו וידיו, ולקחו אותו למעצר (עמ' 57 ש' 1 - 12).

לדבריו, אחד המאבטחים אמר לו שיעצור אותו או אמירה דומה, ובתגובה הנאשם קם מכיסאו והושיט את ידו לאיזוק. אז התיישב, והמאבטח חנק אותו בחוזקה, הוא נאזק והושכב על הרצפה, מבלי שעשה דבר (עמ' 71 ש' 12 - 28).

הנאשם הכחיש שהמאבטחים ניסו תחילה להרגיע אותו, וכי ביקשו ממנו לצאת מן האולם והוא סרב (עמ' 79-80).

לדבריו, לאחר ש"התנפלו" עליו המאבטחים, מבלי שעשה דבר, הוא לא יכול היה לזוז עם הידיים או הרגליים. הוא שלל את הטענות כי השתולל, צעק והניף אגרופים, וטען כי לא אמר דבר, שכן היה בהלם (עמ' 73).

הנאשם הכחיש שדחף את המאבטח שחר, הכחיש שגרם לו לחבלה שהוצגה בתמונות בת/4, וטען שזה שקר, וששחר עשה זאת לעצמו (עמ' 77). הוא טען כי התמונה שהוצגה לו אינה של ידו של המאבטח, וכי במשטרה הוצגה לו תמונה אחרת (עמ' 80).

הוא אישר שלאחר שהוצא מהאולם אמר למאבטח שון - "אתה שפן, אתה איש שקיבלת מכות שהיית קטן ועכשיו אתה מנצל את זה ואתה מרביץ לאדם חסר ישע אזוק" (עמ' 74 ש' 6 - 7). כן אישר שאמר לשון - "בוא אחד על אחד נראה אותך", אך לדבריו אמר את הדברים בסוף האירוע, ולא באולם (עמ' 74 ש' 22).

לדבריו, משנלקח אזוק כמחבל אל מחוץ לאולם, אמר למאבטחים בסערת רגשות כי יש לו חברים טובים שיטפלו בהם היטב, כי הם ישלמו על מה שעשו, וכי הוא מתכוון לתבוע אותם, אך לא אמר פרטים נוספים המיוחסים לו בכתב האישום (ע' 74 ו-81).

כן הכחיש שהיה במקום מאבטח נוסף בשם מתן, וטען כי במתחם הביטחון היה עימו שון לבדו (עמ' 81).

סיכום ומסקנות

הנאשם מואשם באיומים על עו"ד באולם בית המשפט, על הצד שכנגד, ועל המאבטחים שנקראו לסייע, כמו גם בתקיפת אחד מהם.

מסכת הראיות שנפרשה בפניי מלמדת כי האירועים המתוארים בכתב האישום אכן התקיימו, וכי למעשה איום הנאשם גם על השופט.

עדי התביעה נמצאו כולם מהימנים עליי. כל עד תאר חלק מהאירוע, וחזק את ליבת עדותם של העדים האחרים, אשר העידו כולם על השתלחות של הנאשם בבית המשפט, במתלוננת, בבאת כוחה ובמאבטחים. כל אחד מהם תאר התנהגות תוקפנית וחריגה של הנאשם, כמו גם איומים שונים ואף תקיפה, כמפורט לעיל.

לא למותר לציין כי ההגנה עצמה טענה כי אמירות הנאשם מבזות, וכי ייתכן שהסיטואציה הייתה מאיימת וכי הייתה תחושה כללית של איום, אך טענה כי אין המדובר באיומים, טענה אליה אתייחס בהמשך.

לצד האמון בעדויות עדי התביעה, לא נתתי אמון בטענות הנאשם.

אשר לטענות בדבר קנוניה בין השופט, הקלדנית, המתלוננת, באת כוחה והמאבטחים, שהביאו על פי הנטען לרישום פרוטוקול כוזב, לעדויות כוזבות בפניי ולמעצר שווא - יש להצר על עצם הטענה, ואיני מוצאת לנכון לזכות טענה זו בהתייחסות עניינית.

כאמור, לא נתתי אמון בטענות הנאשם כי אינו שומע את העדויות או כי הוא מתקשה לשבת ולעמוד, ולא נמצא כל בסיס לטענת ההגנה בסיכומיה כי הוא מתקשה להבין את הסיטואציה. בנסיבות אלו, אין מקום לקבל את הטענה כי היכה בשולחן עקב מעידה - טענה שלא נטענה אף על ידי הנאשם עצמו. מעבר לצורך יוזכר בסוגיה זו כי לדבריו שלו הוא ישב מאחורי המתלוננת, מקום בו הניסיון מלמד כי לא קיים כלל שולחן. לפיכך, טענתו ממילא לא תיתכן.

כאמור, גם טענות הנאשם באשר למצבו הרפואי הרעוע נסתרו על ידי עדי התביעה, שתארו אותו כאדם חסון, בריא, חזק ועוצמתי. מנגד לא תמך הנאשם טענותיו בסוגיה ולו בשבב של ראיה.

אין בידי לקבל גם את טענת ההגנה כי המתלוננת ועו"ד חיון תרמו להסלמת האירוע, טענה שלא נטענה בפניהן, ולא מצאתי לה שחר. נהיר כי למן כניסתו לאולם נהג הנאשם באופן בריוני. בניגוד לגרסת הנאשם לפיה נכנס באופן רגוע לאולם, מעדות הקלדנית עלה כי מיד עם כניסת הנאשם היה מתח באוויר, עדות שנתמכה באופן מהותי גם בעדויות המתלוננת ובאת כוחה.

הנאשם עצמו אישר במהלך עדותו בפניי אמירות מאיימות שונות, אותן שלל בתשובתו לאישום, אך טען כי לא התכוון לאיים. בהקשר זה יוזכר כי בהתאם לחוק, איום יכול להיעשות "**בכל דרך שהיא**" - בכתב, בעל פה או בתנועות גוף

(רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.1.06 (פורסם בנבו)).

בהתאם להלכה, בחינה אם התנהגות או אמירה מהוות איום, נעשית לפי אמת מידה אובייקטיבית - "היינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.2.98 (פורסם בנבו)).

הדברים נבחנים בהתחשב בנסיבות האימרה או המעשה, ותוך התחשבות בהקשר, במסר, בזהות המאיים והמאויים, ברקע, ועוד.

נפסק כי על היסוד הנפשי בדבר הכוונה להפחיד או להקניט חלה הלכת הצפיות (רע"פ לם, ע"פ חמדני ורע"פ 234/10, קאנבורה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.2.10 (פורסם בנבו)).

בנסיבות אלו, נוכח התנהלותו המאיימת של הנאשם, דבריו המאיימים, ותקיפת המאבטח, איני מוצאת להבחין כעתירת ההגנה בין חלקיו השונים של האירוע (משגם לשיטת ההגנה, הדברים אותם אמר הנאשם למאבטחים מהווים עבירה, לצד הטענה כי הם נאמרו בעידנא דריתחא).

יטעם כי הניסיון מלמד כי שופט אינו מזעיק לאולם מאבטחים במהלך דיון ללא סיבה, או יוצא מהאולם במהלך הדיון לשם אזעקת המשמר, אלמלא הייתה התנהגות הנאשם חריגה, מאיימת ואלימה, כפי שהובהר מעדויות כלל עדי התביעה, כל אחד בהתאם לזיכרונו ולחלק באירוע בו נכח.

הניסיון מלמד עוד, כי איזוק של אדם בתוך אולם בית המשפט הוא חריג ביותר, ובהקשר זה יאמר כי מותב זה לא נתקל בסיטואציה כזו חרף ניסיון של אלפי דיונים בעניינים פליליים. בוודאי שהדבר חריג אף יותר בדיון שטיבו אזרחי, ולפיכך יש בעצם איזוק הנאשם ועזיבת השופט את האולם כדי ללמד על עוצמת האיומים והבוטות של הנאשם - גם בדבריו כלפי בית המשפט אשר הוכחו בפניי, אף אם בגינם לא מיוחסת לנאשם עבירה.

כאמור - מפרוטוקול הדיון עולה כי בית המשפט ציין כי הן הדברים והן הטון היו מאיימים, וכי השופט חש בסכנה. הדברים מצאו ביטוי גם בעדות עדי תביעה נוספים. בנסיבות אלו - לו היתה מבקשת זאת התביעה, היה הנאשם מורשע גם באיומים על השופט. משלא עשתה כן, לא יורשע בכך הנאשם.

נוכח המכלול שתואר לעיל, מורשע הנאשם בעבירות בהן הואשם.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"ב, 06 יולי 2022, במעמד הצדדים

